

Synet på kristen enhet - økumenisk deltakelse

Kvekere har aldri lengtet etter eller arbeidet for den typen av kristen enhet som skulle innebære at vi etter hvert vil komme til å følge samme praksis i alle ting. Britiske kvekere formulerte det slik i et brev til Kirkenes verdensråd i 1986. "Fra vår side vil hovedvekten alltid være lagt på kristen enhet forstått som det Åndens fellesskap der ulikhetene skaper kreativitet, og der vi, med Den hellige Ånds hjelp, lærer å elske hverandre".

Kvekere har fra begynnelsen av lagt svært stor vekt på Johannesevangeliets kapittel 15, 9 - 17, og spesielt vers 15: "Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, for tjeneren vet ikke hva hans herre gjør. Jeg kaller dere venner." Hele skriftstykket ligger også til grunn for vår holdning til kristen enhet.

Vi deler ikke det synet at utviklingen av mangfold i kirkelandskapet gjennom det siste årtusen representerer kristenhetens viktigste behov for tilgivelse. For oss er det "bare naturlig at det innen Guds store husholdning skulle være ulike familier som gjør ting på ulike måter, som utvikler ulike familietradisjoner, der hver er med på å berike fellesskapet gjennom sin spesielle innsikt og det de måtte legge vekt på. Det er verken anstøtelig eller syndig."

Noen har sagt at kvekere ikke har noen teologi. Vi har vært lite interessert i den slags teologi som leder til spekulasjon og uenighet. Men vi legger vekt på at vi må være åpne for ny kunnskap om sannheten hvor den enn måtte komme fra, og vi må bruke tid og tankekraft på å arbeide med våre religiøse erfaringer. Samtidig er det viktig for oss at våre tanker og uttrykk om troen ikke bindes for sterkt til bestemte formuleringer som blir stående uforandret, mens selve språket, samfunnet rundt oss og vår egen vekst i troen hele tiden forandrer seg. Dette er en av grunnene til at kvekere ikke har en fast nedtegnet trosbekjennelse. Hvis vi vil bekjenne noe, må vi gjøre det slik Ånden leder oss i den aktuelle situasjonen og på hverdagsspråket. Dette har ført til at kvekerne definerer seg selv som en bekjennelsesløs kirke, og vi har problemer med å skulle gå inn som medlemmer i økumeniske fellesskap som defineres i forhold til en felles trosbekjennelse.

Kilder:

London Yearly Meeting of Friends, Committee on Christian Relationship; *Unity in the Spirit: Quakers and the Ecumenical Pilgrimage*, 1979.

Quaker Home Service: *To Lima with Love, Baptism, eucharist and ministry: a Quaker response*, London Yearly Meeting 1987; ISBN: 0 85245 220 9, 1987 og 1993.